

ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΣ ΚΑΪΡΟΛΗΣ

Ὁ Βενέδικτος Καϊρόλης δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ ἀγνοτέρα προσωποποίηση τοῦ πατριωτικοῦ αἰσθήματος οὐ μόνον ἐν τῇ πατρίδι του, ἐνθα ἔδρασε, ἀλλὰ καὶ ἐν πάσῃ ἄλλῃ γῶρᾳ. Ἀνέκων εἰς μίαν τῶν διαπρεπεστέρων οἰκογενειῶν τῆς Ἰταλίας, ἔλαβε παρὰ τῆς μητρός του Ἀδελφίδος ἀνατροφήν, ἥτις ἐμπνέει εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸν πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωτα καὶ ἐνθουσιασμόν. Τέσσαρες ἀδελφοὶ τοῦ διαπλάσθεντος ὡς αὐτὸς ἀπέθανον ὑπὲρ πατρίδος αἵτε ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, αἵτε κατόπιν ἕνεκα τῶν πληγῶν. Νεώτατος ἔτι ἀναμίχθη εἰς πλείστας συνωμοτικὰς ἐταιρίας κατὰ τῶν Αὐστριακῶν, οὐχὶ δὲ ἀπαξ προσκλήθη ἡ κεφαλὴ τοῦ καταδικασθέντος εἰς θάνατον καὶ μεγάλῃ χρηματικῇ ποινῇ. Μετὰ τοῦ Γαριβάλδου τοσοῦτον στενωπὸς ἦτο συνδεδεμένος, ὥστε εἰς ὅλα τὰ πατριωτικὰ κινήματα, τὰ ὅποια ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀνὴρ παρεσκεύασεν, ὁ Καϊρόλης εἶχε λίαν ἐνεργὸν μέρος, λαβὼν μάλιστα κατὰ τὴν περὶ φηρον ἐκστρατείαν τῶν Χιλίων ἐπὶ τὴν Σικελίαν σοβαροτάτην πληγὴν. Ἐκλεγείας τὸ πρῶτον βουλευτὴς εἰς Πρέδιο τῷ 1862 εὐτυχῶς ἐξαφαιρτικῶν τιμῶν, ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν Βουλὴν, ἐπεσημασμένος ὡς ἀπάντων τῶν βουλευτῶν. Τῷ 1878 ἀπὸ πρέσβος τῆς Βουλῆς κληθεὶς ἐπὶ τὴν πρωθυπουργίαν παρέμεινεν ἐπ' ὀλίγον μόνον. Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1879 καὶ πάλιν ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἀνώτατον τῆς πολιτείας ἀξίωμα, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ ἐπὶ τῆς ἐπὶ κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1881 ὑπὸ τὴν κραυγὴν ὅλου τοῦ Ἰταλικοῦ λαοῦ, ὅποταν ἐγνώσθη ἡ κατάληψις τῆς Τύνιδος ὑπὸ τῶν Γάλλων. Ὡς κοιν βουλευτικὸς μέλος ὁ Καϊρόλης διεκρίθη διὰ τὸ ὕψος τῶν ἰδεῶν του καὶ τὴν θερμὴν εὐγνωστότητα του. Ὡδέποτε παρεξέτραπεν κατὰ συνδεδεμένου του καὶ ἕνεκα τούτου μετὰ σκεπτικισμοῦ ἀνεφέρετο ὡς πρότυπον ἀδρότητος. Ὁ θάνατος τοῦ Καϊρόλη διέχυσε πένθος βαθύ εἰς τὰς καρδίας πάντων τῶν Ἰταλίων, οἵτινες ἀπὸ τοῦ Βασιλέως μέχρι τοῦ κατωτάτου πολίτου δὲν ἐλειψάν νὰ ἐκδηλώσωσι διὰ παντοίων μέσων τὴν ἀμετρον συγκίνησιν των. Καὶ ἐν Ἑλλάδι ὁ θάνατος τοῦ διασέμου τούτου ἀνδρός δὲν παρέληθεν ἀπαράτητος εἰς τοὺς γνωρίζοντας αὐτὸν ὡς ἓνα ἐκ τῶν ἀκραίωντων φιλελλήνων τῶν πιστευόντων ἀκραδάντως ἐπὶ τὸ μέλλον τῆς ἡμετέρας χώρας.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Βαθυτάτην ἐντύπωσιν ἀνεποίησαν γενικῶς οἱ θαρραλεώτατοι λόγοι τοῦ Βασιλέως πρὸς τὸ ἐν Κοπενχάγη διπλωματικὸν σῶμα. Πικρητήθη καὶ κατὰ τὴν περιστάσιν ταύτην, ὅτι ὁ Βασιλεὺς, ὅταν εὐρίσκεται ἐκτός τῆς Ἑλλάδος, ὁμιλεῖ γενναϊότατα, ἐνῶ ἐντός τοῦ Κράτους του εἶνε συνήθως ἐπιφυλακτικώτατος. Ἐξω ὁμιλεῖ μὲ τὴν καρδίαν του, ἥτις ἐδῶ δὲν εἶνε ἐλευθέρη, διότι εἶνε πάντοτε γεμάτη ἀπὸ ἡμᾶς.

✱

Ὡστε χωρὶς νὰ εἰμεθα δεισιδχόμενοι δυνάμεθα ν' ἀποδώσωμεν τὸ φαινόμενον τοῦτο τῆς γενναϊότητος καὶ τῆς ἐλευθεροστομίας τοῦ Βασιλέως εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἔξω ἀπ' ἐδῶ.

✱

Τὰ πράγματα τῆς Κρήτης δυστυχῶς δὲν ἐβελτιώθησαν, ὡς ἐπιστεύετο. Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα πολλὰ συνέβησαν ἀταξίαι καὶ συμπλοκαὶ ἐν Χανίοις. Ἡρακλείῳ καὶ ... ἐν τῇ ὁδῷ Ἀκαδημίας, ὅπου μερικοὶ Χριστιανοὶ ἐσφάζαν ἓνα Χριστιανὸν καὶ ἐτραυματίσαν ἐπικινδύνως ἄλλον ἓνα. Πανικὸς κατατέλαβε τὸν κόσμον καὶ πολλοὶ κατέφυγον πρόσφυγες εἰς τὸ Ὁρθαλμοῦλατρεῖον. Κατὰ δια-

ταγὴν τῆς Γενικῆς Διοικήσεως ὁ Μάνεση-Ἐφέντης προέβη εἰς ἀνακρίσεις.

✱

Αἱ ἀξιοθρήνητοι αὐταὶ ταραχαὶ προήλθον ἐξ ὑποκινήσεων ἔτι μᾶλλον ἀξιοθρήνητων. Ὑπὸ τοὺς Κρητικὰς εὐρίσκοντο οἱ φλογεροὶ πατριῶται τῆς πατρίδος καὶ ἡ ὀχλαγωγικὴ παράστασις τῆς Κυριακῆς διεξήχθη ὑπὸ ὑπο-Κρητῶν.

✱

Ἐν τῷ καφενείῳ ἀναγινώσκει τις τὰς ἐφημερίδας καὶ βλέπει, ὅτι ἡ Τουρκία προσκαλεῖ τόσους ἐφέδρους ἐδῶ, τόσους ἐφέδρους ἐκεῖ, τόσους ἐφέδρους ἀλλαχοῦ, αἰφνης ἀνακραῖζει.

— Δὲν μοῦ λέγετε, παρακαλῶ, μήπως ἔγεινε Μέγας Βεζύρης ὁ κ. Δηλιγιάννης;

✱

Ἀλήθεια! τί γίνεται ὁ κ. Δηλιγιάννης;

Εὐρίσκεται ἀκόμη εἰς τὴν Ἑλβετίαν; Διατί ἄρα γε μένει τόσον πολὺ εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου; Μήπως θέλει καὶ αὐτὸς νὰ γείνη Τέλλος; Ἀμποτε ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ! διότι τότε τοῦλάχιστον θὰ ὑπάρχῃ καὶ εἰς τὰς ἀγορεύσεις του... Τέλος!

✱

Ἡ γνώμη ἐνός διπλωμάτου:

Ὅσον χρόνον καὶ ἂν διατρίψῃ εἰς Ἑλβετίαν ὁ κ. Δηλιγιάννης θὰ ἐπιστρέψῃ πάντοτε Tel... quel!

✱

Οἱ καιροὶ εἶνε πολεμικοὶ. δεινὴ ἔρις ἐπικρατεῖ μεταξὺ τῶν κυριωτέρων ἐφημερίδων, αἱ ὅποισι, ἀφοῦ ἀλληλοῦβρίσθησαν, κατήγγειλαν ἀλλήλας, κατήγγειλαν τοὺς συντάκτας, τοὺς συνεργάτας, τοὺς συνδρομητάς κτλ. κτλ. Εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη κατὰ τὴν ἰδίαν μας, νὰ ἐπεμβῇ ὁ ἅγιος Κορινθίος κ. Κολιάρης, ὥπως τοὺς καθησυχάσῃ καὶ ἂν δὲν τὴν ἀκούσωμεν νὰ ἐξαγάγῃ ἀπὸ τοῦ κόλπου του μίαν γενικὴν καθ' ὅλον καταγγελίαν διὰ νὰ τελειώσωμεν.

Ὡς φαίνεται ἡ Πύλη προβλέπει, ὅτι τὰ Κρητικὰ θὰ διακοπῶσιν ἀκόμη ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Τὸ συμπερινοίμεν ἐκ τῆς εἰδήσεως, ὅτι ἀπεφάσισε νὰ πέμψῃ δύο θωρηκτὰ εἰς Κρήτην.

Τὰ ὅποια βεβαίως πρὶν πέμψῃ θὰ τὰ κατασκευάσῃ.

✱

— Καὶ οἱ Βούλγαροι καὶ μαγειρεύουν. Τί νὰ προετοιμάζωμεν ἄρα γε;

— Θὰ προετοιμάζωμεν... κάμμιαν ἑλληνικὴν ἐπιστρατείαν.

✱

Ἐπανερχόμεθα εἰς τὸ ζήτημα τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Βουλευτηρίου καὶ ἐπιμένομεν εἰς τὰς ἀντιρρήσεις μας. Ἄλλη σκέψις τώρα, νὰ στραφοῦν τὰ θρανία, λέγει,

εἰς τρόπον ὥστε νὰ εἶνε αἱ δύο πτέρυγες ἀντιμέτωποι.

Νὰ εἶνε ἀντιμέτωποι χωρὶς νὰ μεσολαβῇ κανεὶς πραγ-
μός, καμμία σιδηρὰ κιγκλὶς; ἀλλὰ τότε θὰ ἔχωμεν διαρκῆ
ἐμφύλιον πόλεμον, κύριε Τσίλλερ!

✱

Σύλλογός τις συνέστησε ταμεῖον ὑπὸ τὸ ὄνομα ὁ Ἀ-
πόστολος Παῦλος.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ταμεῖον! Ὑστερὰ μάλιστα ἀπὸ
τὴν φήμην τὴν ὁποῖαν ἀπέκτησαν ἀπὸ πέρυσι τὰ ταμεῖα!
τὸ πρῶτον μὲς ἐφάνη ἱεροσουλία.

Ἀλλ' ὁ κ. Δαμαλῆς, πρὸς ὃν κατεφύγομεν μᾶς εἶπεν,
ὅτι δὲν εἰχομεν δίκαιον νὰ σκανδαλιζώμεθα, διότι ὁ Ἀ-
πόστολος Παῦλος ἦτο ταμεῖον... πάσης ἀρετῆς.

✱

Ἀπωτάτη ἡχώ τῆς Ἐκθέσεως τῶν Ὀλυμπίων.

Τί ἀδικία εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον!... Αὐτὴ ἡ καυμένη
ἡ Ἐπιτροπὴ νὰ μοιράσῃ τόσας χιλιάδας ἐπαίνων καὶ νὰ
μὴ ἀκούσῃ αὐτὴ οὔτε ἓνα διὰ τὸν ἑαυτὸν της!

✱

Τέλος πάντων μετὰ πολλὰς προσδοκίας ἡ ρωσικὴ Κυ-
βέρνησις ἡλάντωσε τὸν φόρον τῶν ἐλαίων κατὰ 40 κα-
πίκια. Ἡ Ρωσσία πράγματι ἤρχισε νὰ δεικνύῃ εὐμενεῖς
διαθέσεις πρὸς ἡμᾶς καὶ ἂν δὲν ἔδειξεν ἀκόμη αἰσθημάτων
φιλελληνικῶν, ἰδοὺ, ὅτι δεικνύει αἰσθημάτων φιλελαιοφίλων.

Ἄξιος

ΚΡΗΤΗΪΣ

(Ἔπος διὰ τὸ ὅποῖον δὲν ἐνέχεται ὁ κ. Ἀντωνιάδης).

I

Τὴν μάχην ψάλε, ὦ θεά, ποῦ ἔγινε τὸ σπῆτι
ἀπ' ἔξω τοῦ Πρωθυπουργοῦ διὰ τὴν δούλην Κρήτη.
Τίς τ' ἄρ' σφιν ἐκ τῶν θεῶν νὰ ἔβαλε τὸ χέρι
καὶ ἔγινε τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο νταραθέρι;
Ἐτάραξε τὰς φρένας των ὁ Ἄρης — λέν' πολλοὶ —
κ' ἡ ἀκαισία τοῦ Διὸς ἔτελειτο βουλή,
ἂν καὶ ὑπάρχουν μερικοὶ μὲ τόσ' ἀνοησία,
ποῦ λέγουν, ὅτι ἔγινε διὰ τὴν ἐξουσία
ἀπὸ πεντέξῃ Κρητικὸς κ' ἀπ' τὴν γνωστὴν μερίδα
ποῦ ἔχει τὰ ματάκια της γιὰ τὸ ψωμί... γαρίδα.

II

Τὴν περκαμένη Κυριακὴ καλὰ δὲν εἶχε φέξει,
ὁπότε ὅλοι διάβασαν σὲ μὲν ἐφημερίδα
τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, πῶς πρέπει πᾶς νὰ τρέξῃ
στοὺς Στόλους γιὰ τὴν πάσχουσαν, τὴν τάλαινα πατρίδα.
Μαζεύτηκαν περίεργοι, ὅπως συμβαίνει πάντα,
καὶ ἄλλοι ὥσθι ἑκατὸν ἢ ἑκατὸν σαράντα
πρὸς τούτους; δὲ καὶ Κρητικοὶ ἀπὸ τὰ Μπουτσουάρια
μὲ μιὰ σημαία παλαιά, μὲ βράκκις καὶ κοντάρια.
Ἐν μέσῳ τοῦ ἀλλαλαγμοῦ προβάλλει ἀγορητὴς
μὲ ὄνομα παράξενον εἰς κάποιος φοιτητὴς
κ' ἀρχίζει νὰ δημηγορῇ μὲ ὅλην τὴν βοή
τῶν Κρητῶν, ἑκνήμιδες καὶ ἄλλοι Ἀγαιοί,
οἱ Τούρκοι μᾶς ἐφάγανε κατσίκια καὶ κουράδια
καὶ μπαίνουνα στὰ σπῆττα μας ὅσιν λύκοι στὰ κοπάδια
μᾶς σφάζουν τῆς γυναῖκας μας, σκοτώνουν τὰ παιδιὰ μας
κ' ἀλύπητὰ σπαράζουσιν τὴν ἄμοιρη καρδιά μας
μᾶς, πῆραν τὸ ἔχειν μας δὲν ἄφησαν κουροῦπι...
Ἀκούεται μιὰ φωνή: «Νὰ πᾶμε στοῦ Τριποῦπη»
καὶ ὅλοι τοὺς ἐτρέψανε ἐν ἄρχῃ συνταμίᾳ
κ' ἐυρέθησαν ὅτι δύο λεπτά εἰς τὴν Ἀκαδημία,
μὰ ὁ Τριποῦπης τραγανὰ θὰ εἶχε ἀπλωμένα
καὶ τὰ πολλὰ τοὺς σχέδια ἐπύγανε γαμίνα
«Νὰ φύγετε» ἀκούεται μιὰ φωνὴ μεγάλη,
«Δὲν φεύγομε» φωνάζουν ἀτρώητοι οἱ ἄλλοι,
«Νὰ φύγετε» μὲ τὸ κακὸ θεὸ νὰ σᾶς διαλύσω»
«Διὰ τὰ ἀποθνήσκοντες σου τὰ ἂν δὲν σὲ καταλύσω»
«Δὲν φεύγετε; πολὺ καλὰ» φωνάζει ὁ Στεφάνου
Καὶ τοῦτοι μ' ἓνα ἄλογο ἀμέσως καταπάνου.
Ἀπὸ αὐτοῦ τοὺς γίγαντας μισὸς δὲ εἶχε μείνει
κ' ἐσκόπευαν σ' ἓνα λεπτό ὡς μελισσῶν σμήνη,
ἀλλὰ καὶ πάλιν ὕστερ' ἓνας βραχὺς μὲ φέσι
μὲ τὴν σημαία τὴ γνωστὴ προβάλλει εἰς τὴν μέση
καὶ ἀνακάθει ἡγήρω: «ἔγω ἔπαθα θά θίσω,
δράλε τὰ ἀπομεινάρια σας, ἀλλοιῶς νεκρὸς θὰ πείσω»
Περὶ αὐτὴν μαζεύεται ὁ κάθε Κουκουδάκης.
οἱ οἱ τοῦ Θεόδωρου καὶ ὁ Καλαποθάκης
καὶ ὅλοι ἐτοιμάζονται, ὥσθι δεκαεννέα
νὰ κάνουν κ' ἄλλην ἐφουδὸν ἡρωική, γενναία,
μὰ ὁ Στεφάνου κλάκωσε μ' ἓν ἄλογο βαρβάτο
καὶ τοὺς δεινοὺς πολέμιστάς τοὺς φέρε ἀνω κάτω...
Ἐν ταῦτοις ἓνας Κρητικὸς μ' ἓνα μεγάλο φέσι
καὶ μὲ μιὰ κάμα σὺν σπαθί ζωσμένη εἰς τὴν μέση
«εἰρηνικῶς συνέρχεσθαι» γνωρίζων τί σημίνει
ἀκάθεκτος ἐκ τῆς ὀγῆς τὴν μάχαιράν του βγαίνει...
ἀρχίζει νὰ μονολογῇ, ἀρχίζει νὰ φουσκώνει
κ' ὡς Ἑλλήν διαδελωτὴς δύο ἐχθροὺς σκοτώνει.

III

Καὶ τώρα πάλιν, ὦ θεά, τὸ στόμα σου νὰ κλείσῃς...
Μὰ ἀνοίξε τὰ δάκτυλα τῶν δύο σου χειρῶν,
γιατί μὲ τέτοιο κόσμημα ἀρμόζει νὰ στολίσῃς
τὰ στήθη τῶν πατριωτῶν, τὰ στήθη τῶν μωρῶν.

Τσοπανάιος

